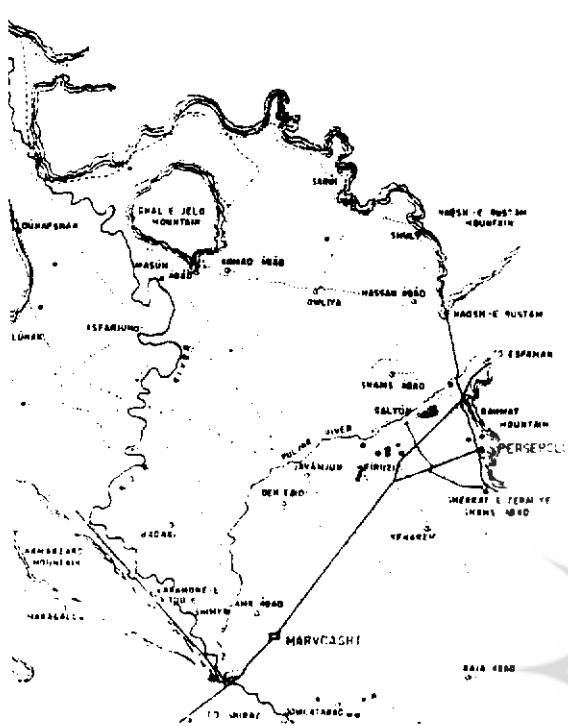

پل بند روی رودخانه کر

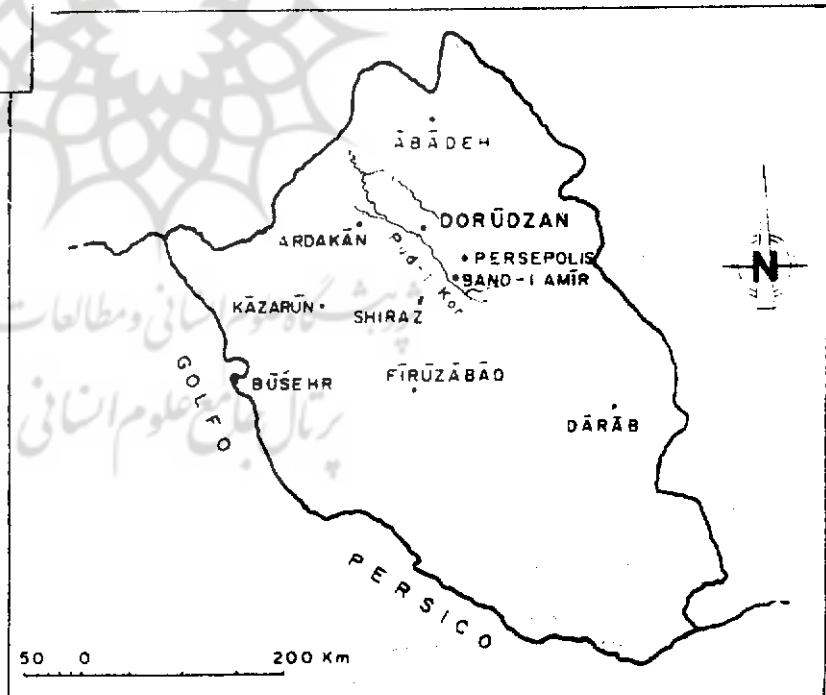
فارس - ایران

نوشته: جوزپ تیلیا

برگردان: ب. شیرازی *

از یادآوری تجربه‌ای که سی سال پیش همراه دوستم نایلندر Nylander داشتم خوشحال می‌شوم. در آغاز سال ۱۹۶۵ با او آشنا شدم و با او بود که امکان تعمیق وجوه متفاوت معماری دوران هخامنشی برایم فراهم آمد و از اینکه در این مناسبت *امکان ارائه نتیجه پژوهه پیچیده‌ای که هدفش نجات بخشی پل هخامنشی بود، بیش از این خرسندم. پل بندی که در نوع خود در ایران بسی نظیر است و در دهکده‌ای به نام درودزن در فاصله‌ای

شکل ۱، منطقه فارس.

منظور مستندسازی بقایای این بناء به طور برگشت ناپذیری به
دلیل ایجاد دریاچه بزرگ پشت آن، در معرض تخریب بود، به
وجود آمد.

کارشناسی امکان مطالعه بنارا برای اولین بار میسر ساخت. این
بنای احتمالاً بخشی از یک مجموعه نظام توزیع آب رویخانه کر، در
دشت حاصلخیزی که تخت جمشید را در ارتفاعی بالاتر از ۱۶۰۰
احاطه می‌کرد، بوده است.

کاوش لایه‌نگاری شده محوطه، سفالهای قابل توجهی را در
اختیار قرار نداد، از آینه و مطالعات به جوامن سیمای خارجی،
محض داشت. بنابراین از عناصر (فیل، مستحفلزی) بین قطعات
سنگ، نوع تراش آنها، عدم کاربرد تیشه دنداندار و نیمرخ غیر
متقارن قوسهای تیزه‌دار (شکل ۲) که در دوره هخامنشی
ناشناخته می‌شوند، این اثرباری نسبتاً متاخری را بین قرن
هفتم و هشتم پس از میلاد را برای این اثر پیشنهاد دارد.^(۲)

در سالهای بعد سازمان ملی حفاظت آثار باستانی ایران، با

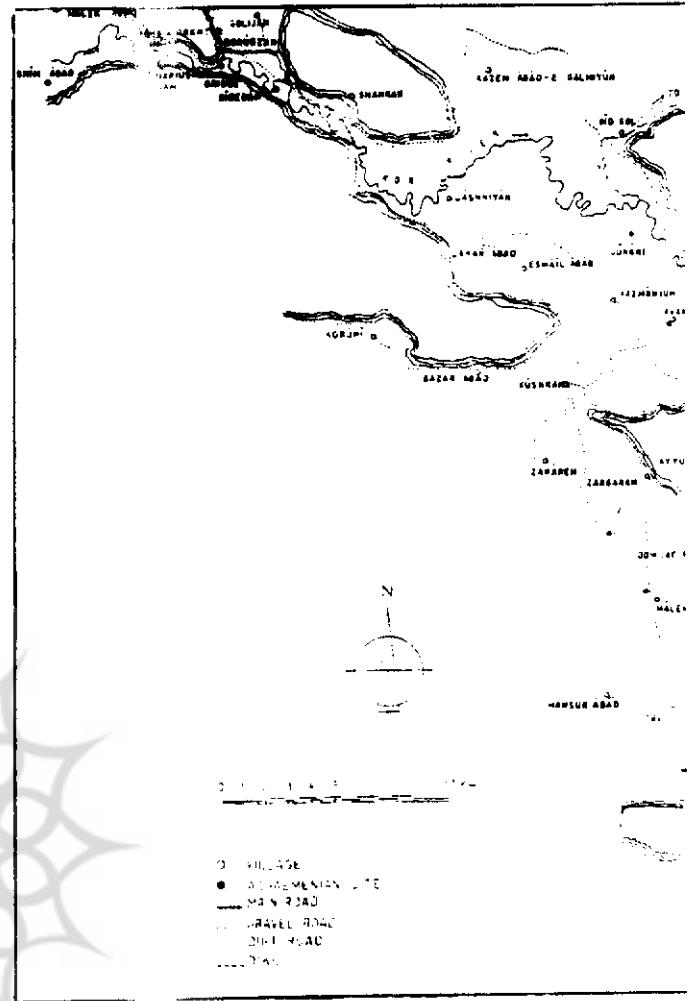
* در سخنرانی جناب آقای مهاجرانی وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی در مقر ایزیانو (ایزمنو سابق) در ۱۳۷۸/۸/۱۹ آقای جوزپ تیلیا، را ملاقات کرد. این مرد پر نلاش، که دوازده سال جوانی خود را همراه با همسر داشتمندش در ساماندهی، مطالعه و مرمت تخت جمشید سر کرد، مقاله‌ای را که هم اینک ملاحظه می‌فرماید با اشتیاق تسلیم من کرد و من دریغ دیدم که آنرا به عنوان خاطره‌ای عزیز از این مرد فرهنگی و آن بیت تیلیا همسر گرامیش تقدیم درستاران فرهنگ این سرزمین نکنم.

یادآور می‌شود که این مقاله همراه با مقالات دیگر به افتخار کارل نایلندر توسط انجمن بین‌المللی باستان‌شناسی کلاسیک در شماره ویژه ULTRA TERMINUM VAGARI منتشر شده است.

۱- کار طولانی من از سال ۱۹۶۴ با توجه به فعلیت موسسه ایزمنو (اینک ایزیانو) که از سال ۱۹۶۴ در تخت جمشید و دیگر محوطه‌های باستانی با همکاری وزارت فرهنگ و هنر و اداره کل باستان‌شناسی عمل می‌کرد آغاز گردید.

2- K. Bergner, "Bericht über unbekannte Achaemenidische Ruinen in der Ebene von Persepolis", Archaologische Mitteilungen aus Iran 8(1937), 1-4, tavv. I-VIII.

۳- نیکول ب. موری Nicol B.Murray کاوش‌های نجات‌بخشی نزدیک درودزن. نشریه "ایست اندوست" ۲۰ (۱۹۷۰)، ۱۶۵-۲۴۵.

شکل ۲ دره رودخانه، محوطه درودزن.

حدود ۶۰ کیلومتری (شکل ۱) از شیراز در شمال غربی تخت
جمشید قرار دارد.

پیش از این در سال ۱۹۲۵ کارل برگنر (Karl Bergner) آلمانی برجی از شناسایی‌هایی را در منطقه عمل آورده بود. این شناسایی‌ها در امتداد رودخانه کُر (شکل ۲) که برجی از محوطه‌های هخامنشی را، که از آن میان بنای، که در محل سنگ دختر نامیده می‌شود و آن را ساختاری قدیمی تشخیص داده بود می‌توان یاد کرد.^(۲)

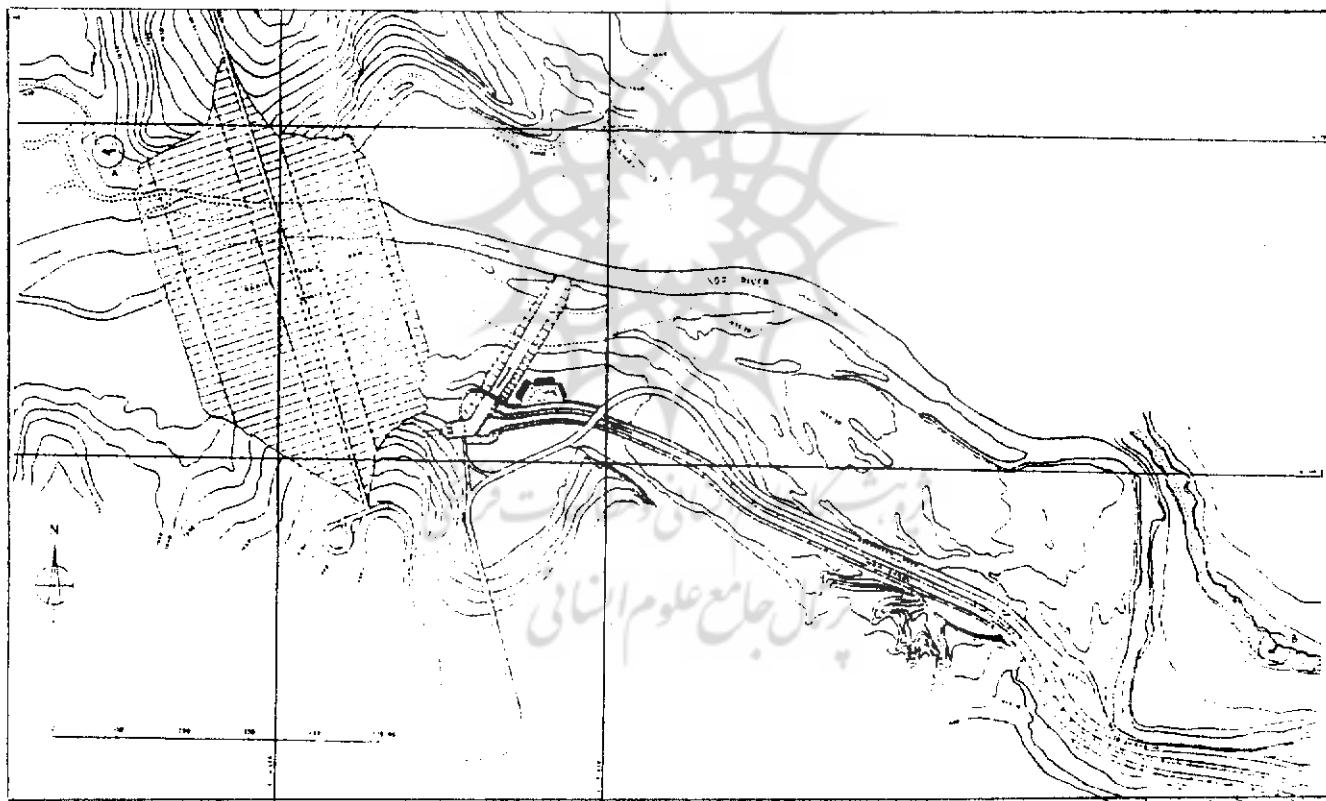
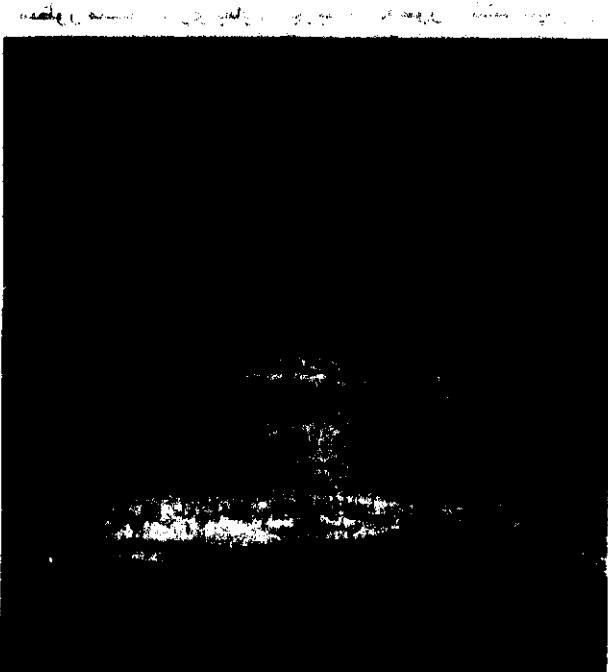
در سال ۱۹۶۵، در ارتباط با ایجاد سد بزرگ بر روی رودخانه کُر، ضرورت انجام کاوش در محوطه توسط دانشگاه شیراز تحت سرپرستی نیکول ب. مورای Nicol B.Murray به

بهره‌گیری از امکانات فنی هیبت ایزمنو حاضر در تخت جمشید تصمیم به نجات سنگ دختر گرفت و موفق شد که از طریق اقدامی بزرگ سنگ دختر را جایه جاکرده و آنرا در فاصله‌ای حدود دو کیلومتر از مکان اصلی بازسازی کند (شکل ۴).

اجرای پروژه این اجازه را داد که مطالعه‌ای عمیق‌تر روی این ساختار به عمل آید. که نتایج آن تاریخ‌گذاری برگزرن را در ارتباط با تعلق آن به دوره هخامنشی تایید می‌کند.^(۴)

پل‌بند در امتداد لبه تپه‌ای در مجاورت روستای درودزن و در ارتباط با کانالی که برای انتقال آب رودخانه کر ایجاد شده بود، برپا شده است.

این پل‌بند مرکب از دو قوسی است که مستقیماً در صخره سنگ آهکی حفر شده و روی آن ردیف‌هایی از قطعات سنگ تراشیده (حداکثر نه ردیف در سمت جنوب شکل ۵) قرار دارد. درست در غرب پل بقایای دیوار تکیه‌ای ساخته شده از قطعات

شکل ۴ نقشه عمومی سد جدید داریوش کبیر، محوطه اصلی پل‌بند (A) و محل جدید (B).

سنگ چهار تراش و نہ چندان پاک تراش (۱۷) دیده می شود که نقش پشت بند را در برابر فشار آب ایفا می کند. در محوطه پل قطعات سنگ تراشی پیدا شد که در محل اصلی خود نصب گردید که قطعاً مربوط به پل و نه بوار تکیه (پشت بند) یوده است. (شکل ۷)

آنچه شایان توجه است نحوه بدنه ها است که خوشبختانه با دقت و برسی جبهه شمالی (شکل ۸) میسر گردید. بدین طریق که در نما که توسط یک برجه در وسط پل بند به دو بخش تقسیم می شود. در طرفین دو قوه سه پرش افقی (دو پرش فوقانی با قطر شش سانتیمتر و یک پایینی به قطر ده سانتیمتر) که محل قرارگیری میله های فلزی (به طول ۳/۶۰ متر)

۴- ا.ب. تیلبا A.B. *Tilia* مطالعات و مردم دارد تخت جمشید و
دیگر محوطه‌های فارس^۱ (ایزمنو)^۲، رم^۳، ۱۹۵۷-۶۹ آ.ب. تیلبا

شكل عهیشت بند غربی، منظر شرق.

شکاری، پرورشی، بینندگان و زنگنهای جنوبی

گردید و ضایعات بسیاری در آن مشاهده شد که به هر جهت ایستایی آن را برهم نزد بودند؛ احتمالاً تخته سنگی که این دو قوس در آن حفر شده بودند و باری که سازه بالای آن برآن وارد آورده بود شکل خود قوس را مشروط کرده بودند که بدون شک در دیگر بناهای دوره هخامنشی قابل رویابی نیست ولی بی تردید کارگردی بیش از یک پوشش ساده نعل درگاهی است.

مسئله پیچیده‌تر در امر انتقال پل‌بند موضوع جایه جایی دو قوس آن بود که از همان زمانی که بریدن آن به قطعاتی که هر یک بین ده تا هیجده تن وزن داشت بروز کرد (شکل ۱۴) برای این منظور روشی را که در ایتالیا بسیار متدائل است به کار گرفته شد، این روش به ویژه در معادن مرمر آلبی آپوانه Alpi Apuane به کار برده می‌شود. در این تکنیک سیم الیکوییدال فولادی که توسط قرقه حرکت داده می‌شود و توسط آب و ماسه امکان برش بسیار دقیقی را در سنگ به وجود می‌آورد، به کار برده می‌شود.

در پایان سالهای ۱۹۷۰، پروژه به اتمام رسید، محوطه‌ای مشابه ویژگیهای مکان اصلی پل‌بند مشخص گردید. (شکل ۱۵) مکان اصلی که حالا دیگر در عمق چهل متراً آب دریاچه پشت سد قرار دارد. پس از آنکه شالوده مناسبی برای برپایی پل‌بند در محل جدید ساخته شد به یاری استادکاران سنگ‌کار ایرانی تخت جمشید بالاخره تلاشهای ما به نتیجه رسید و توافقنامه سهم کوچک ولی مهمی را در نجات‌دهی و حفاظت یادکارهای بزرگ تاریخی ایران ایفا کنیم.

مطالعات و مرمت‌ها در تخت جمشید و دیگر محوطه‌های فارس (ایز منو)، رم ۱۹۷۸، ۸۹-۹۶،
۱-س. نایلندر C.Nylander و Clamps و دوره‌بندی (مسائل هخامنشی ۱۱)، ایرانیکا آنتیکو ۱۶ (۱۹۶۶)، ۱۲۰-۱۵۴۶ آ.ب. تیلیا، مطالعات و مرمت‌ها ۱۹۷۲-۷۵

برویه اینست، این میله‌ها به طور جانبی با سرب تثبیت می‌شده است. آثار سرب در انتهای برش‌ها دیده شد. این میله‌ها می‌باید صفحات چوبی (پانل‌ها) را که تحت فشار شدید آب قرار می‌گرفته محکم نگه می‌داشته باشد.

بخش فوقانی از قطعات سنگ آهکی با ابعاد مختلف و بدون ملات (خشک) ساخته شده است این ردیف‌های سنگی در بخش مرکزی شکل برجسته ستون نمارا دنبال می‌گذند؛ در ارتفاع ۳/۶۰ متر از کف پل‌بند دو فروزنگی در میان قطعات سنگی وجود دارد (که ۳/۴۰ متر طول و ۰/۸۰ سانتی‌متر عرض دارد که احتمالاً در آن سیستم (بالابر) جرثقیل قرار می‌گرفته است تا برای حرکت داشتن پانل‌های (صفحاتی) که زیر آن قرار داشت و محور چوبی یا فلزی را آن که در سوراخهای جانبی (به قطر تقریبی ۱۴ سانت) محکم می‌شود به کار آید (شکل ۹ و ۱۰).

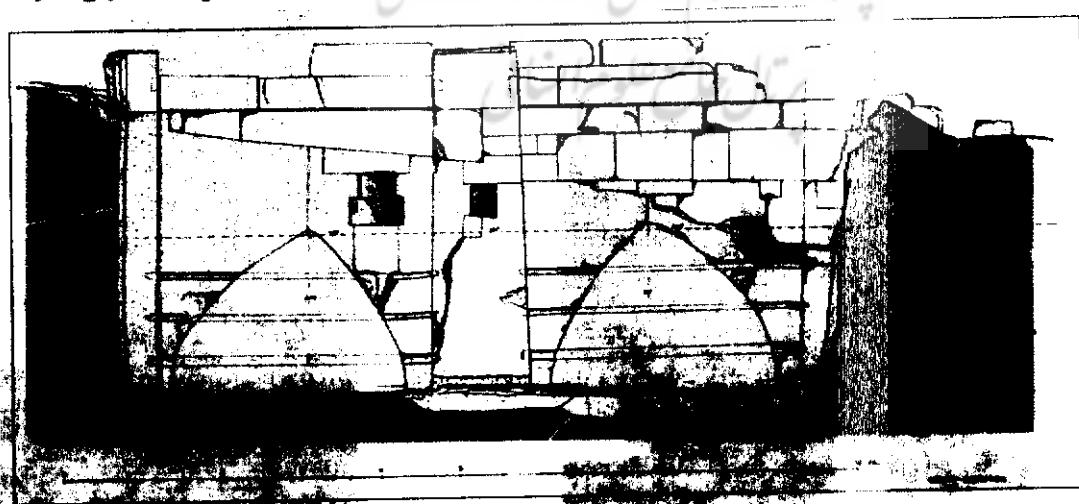
در مرحله‌های پیاپی کردن قطعات سنگی بخش فوقانی پل‌بند (شکل ۱۱) اولین موضوعی که هویدا شد رده اثر، ردیف‌های رگه‌های دیگری از قطعات سنگ در بدنه شرقی بود که کاملاً ناپدید شده بود؛ احتمال دارد که فقدان بست، که موری Murray آن را نشانه‌ای از تاریخ متأخر بنا می‌دانست، صرفاً به دلیل فقدان قسمت فوقانی پل بوده است؛ در حقیقت کاربرد بست فلزی برای محکم کردن قطعات سنگ معمولاً در ردیف‌های آخر بناهای هخامنشی تخت جمشید دیده شده است.^(۱)

در بررسی قطعات سنگ، به هنگامی که از یکدیگر جدا شدند، مشاهده شد که در سطوح تعناس (anathyrosis) سنگ‌ها با یکدیگر با تیشه دندانه دار تراش خورده‌اند و این براساس تکنیکی است که در بناهای هخامنشی تخت جمشید با دقت مورد بررسی قرار گرفته و مستندسازی شده است و مربوط به اوائل قرن پنجم بیش از میلاد است.

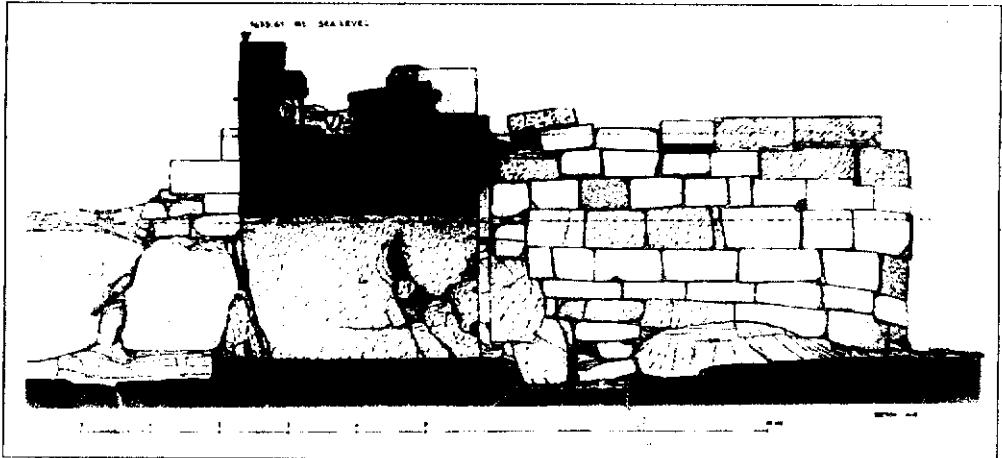
پس از آنکه قطعات سنگ از روی پل‌بند جواد منتقل شد تخته سنگی که دو قوس پل در آن کنده شده بود (شکل ۱۲) عریان

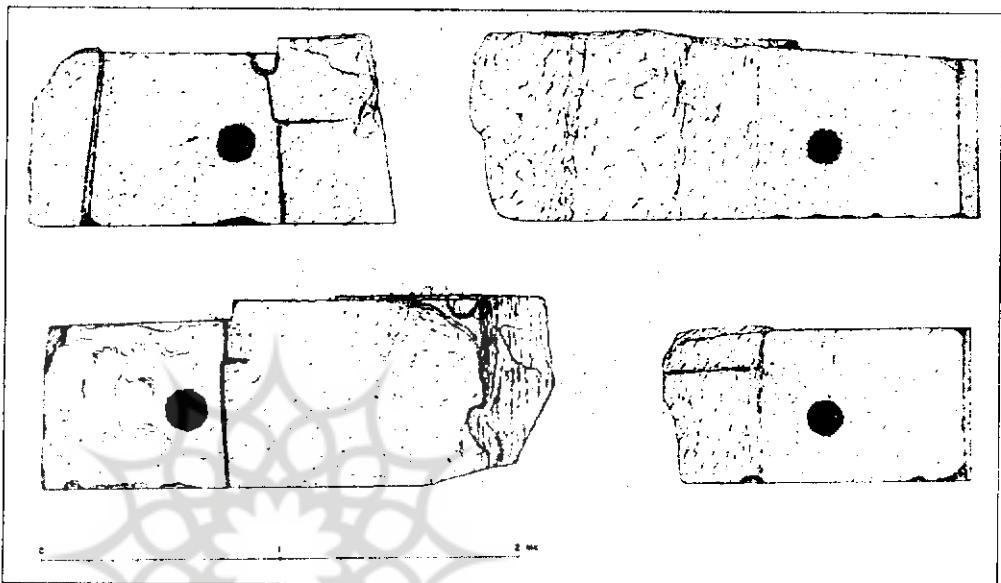
شکل ۷۴ نقشه عمومی مجموعه

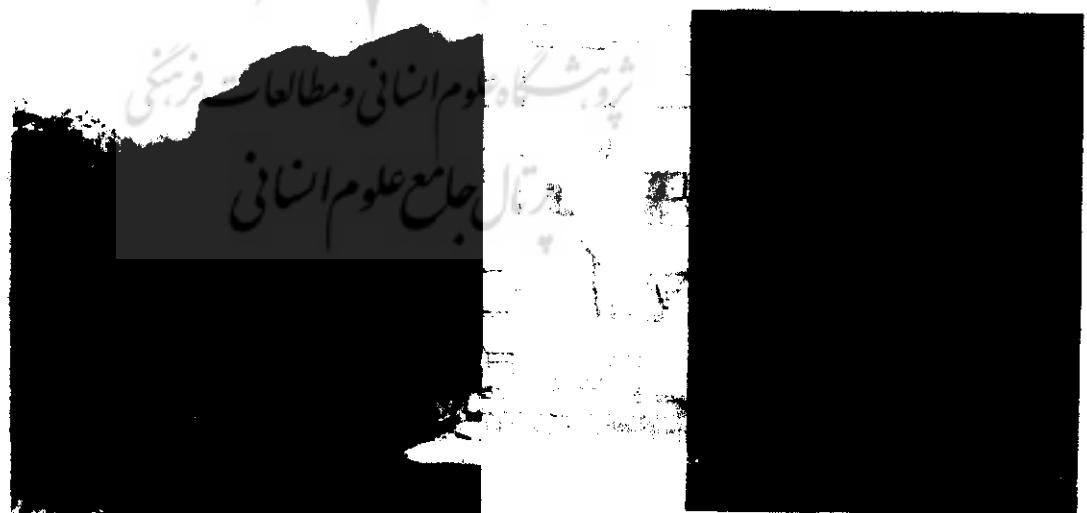
شکل ۷۵ بیل بند درودزن، نمای سمالی

شکل ۹، مقطع شمالی-جنوبي.

شکل ۱۰، جزئيات قطعاتی که سوراخهای محل چرخش محور بالا را در خود دارد.

شکل ۱۱، نمای شمالی با اعدادی که روی قطعات سنگ دیده می‌شود، پیش از انتقال پل-بند.

شکل ۱۲، جزئيات تراش قطعات سنگ با تیشه دندانه دار.

شکل ۱۳، پل بند به شکل عربان شده آن پس از آنکه قطعات سنگ روی آن برداشت شد.

شکل ۱۴، بالا بردن یکی از قطعات بریده شده پل

شکل ۱۵، محوطه انتخاب شده برای نصب و بازسازی پل بند.

شکل ۱۶، نمای عمومی پل بند از جنوب، پس از سازسازی، در زمینه عکس سد داریوش کبیر مشاهده نمی شود.